

Nyhedsbrevet den 1ste

Velkommen til det nye år og Advokatfirmaet Drachmanns Nyhedsbrev Den 1 ste – april 2017.

1. kvartal 2017 har udvist positive takter. Ligesom bankerne kan vi mærke betydelig aktivitet på boligmarkedet, og derved en stigning i antallet af rådgivningsopgaver for potentielle boligkøbere. Desuden er antallet af nye selskabsstiftelser, og rådgivning om virksomhedsoverdragelser i vækst. Alt i alt et godt tegn på fremgang - også i vores landsdel

Advokatfirmaet Drachmann beskæftiger 17 medarbejdere, fordelt på 7 advokater og advokatfuldmægtige samt 10 advokatsekretærer og administrative medarbejdere.

Vi ønsker dig god læselyst!

Morten Ammentorp, Morten Jensen og Lone Rømø.

Indhold

- Forældelse af sygedagpengeregreskrav
- Lovliggørelse af ulovlige kapitalejerlån (aktionærlån) samt optagelse af nye lovlige kapitalejerlån
- Enstrenget system for familiesager
- Højesteret har taget stilling til direkte krav i entrepriseret
- Østre Landsret reducerede lejeres varmeudgift med ca. 80.000 kr., pga. udlejers manglende tilsyn med varmesystemet.
- Højesteret har udfordret EU-domstolen
- Oprettelse af parkeringsklagenævn

Forældelse af sygedagpengeregreskrav

Aarhus Kommune havde udbetalt sygedagpenge til en skadelidt, der var faldet på et glat fortov.

I Højesteretsdom af 21. marts 2017 blev det fastslået, at kommunens regreskrav på udbetalte sygedagpenge overfor grundejerens forsikringsselskab var forældet, da det var fremsat mere end 3 år efter uheldet.

Fald på isglat fortov

Den 4. februar 2010 kom skadelidte til skade ved fald på et glat fortov, og pådrog sig brud på venstre albue.

Ejeren af ejendommen afviste kravet som følge af forkerte oplysninger om, hvor faldet var sket, men anmeldte senere kravet overfor forsikringsselskabet, hvor der var tegnet sædvanlig grundejerforsikring.

Et år efter anmeldelsen, og mere end halvandet år efter faldet, den 20. september 2012, anerkendte forsikringsselskabet erstatningspligten.

Skadelidtes advokat anmodede den 5. oktober 2012 Aarhus Kommune om aktindsigt, herunder kopi af alle sygedagpengespecifikationer.

Den 7. januar 2013 blev der udarbejdet erstatningsopgørelse, der blev fremsendt til forsikringsselskabet, og yderligere den 18. januar 2013, blev der fremsendt speciallægeerklæring til forsikringsselskabet.

Den 4. marts 2013 kom forsikringsselskabet med et tilbud om betaling af godtgørelse for varig mén, svie og smerte samt erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for perioden frem til den 1. december 2012.

Den 19. marts 2013 modtog forsikringsselskabet meddelelse om, at tilbuddet om en forligsmæssig løsning, kunne accepteres.

Den 2. april 2013 udbetalte forsikringsselskabet forligsbeløbet til skadelidte, og foretog samme dag indberetning i henhold til sygedagpengeloven til Aarhus Kommune, om den udbetalte erstatning, herunder at der var udbetalt erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for en periode frem til 1. december 2012.

Aarhus Kommune havde ikke været bekendt den verserende erstatningssag, før forsikringsselskabet fremsendte meddelelse om den udbetalte erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, den 2. april 2013.

Sag om regres for udbetalte sygedagpenge blev anlagt den 23. juni 2013, mere end 3 år efter faldet.

Reglerne om sygedagpengeregres og forældelse

Forsikringsselskabet foretog i overensstemmelse med sygedagpengelovens § 78, stk. 2 indberetning til Aarhus Kommune senest 4 uger efter, at der var sket udbetaling af godtgørelse for svie og smerte og tabt arbejdsfortjeneste.

For skadelidtes krav gælder en 3-årig forældelsesfrist efter forældelseslovens § 2, stk. 4. Fristen regnes fra skadestidspunktet, i denne sag den 4. februar 2010, og kan kun fraviges, hvis skadelidte var i utilregnelig uvidenhed om sit krav, jf. forældelseslovens § 3, stk. 2.

Kommunens regreskrav mod forsikringsselskabet er et afledt krav af skadelidtes krav.

Spørgsmålet var, om kommunen kunne opnå en bedre retsstilling end skadelidte, ved at der var sket suspension eller udskydelse af forældelsesfristen, i forhold til kommunens regreskrav, under henvisning til forældelseslovens § 21, stk. 5.

Af betænkningen fra 2005 om revision af forældelsesloven fremgår det, at forældelsesudvalget overvejede om der burde gælde en særlig tillægsfrist, vedrørende forældelse af tredjemands afledte krav, svarende til udvalgets anbefaling for solidarisk hæftende skyldnere efter forældelseslovens § 12.

Udvalget afviste imidlertid en sådan særlig tillægsfrist.

Udvalget fandt det mest naturligt, efter karakteren af regreskrav, der netop var afledt af skadelidtes krav, at fastholde et indtrædelsessynspunkt, i relation til forældelsen.

Afgørelsen

I byrettens afgørelse af 8. januar 2015, blev resultatet, at kommunens regreskrav var forældet.

Landsretten nåede i afgørelse af 24. februar 2016 frem til, at forældelsen af kommunens regreskrav havde været suspenderet, under henvisning til princippet i forældelseslovens § 3, stk. 2, og § 21, stk. 5.

Højesteret fandt i afgørelse af 21. marts 2017, at kommunens regreskrav var forældet, og at der således ikke var sket suspension eller udskydelse af forældelsesfristen, efter forældelseslovens § 21, stk. 5.

Der var ikke grundlag for at fravige udgangspunktet om, at kommunen var indtrådt i skadelidtes retsstilling, og forældelsesfristen derfor måtte regnes fra skadestidspunktet, den 4. februar 2010.

Kommunens regreskrav var derfor forældet, da sagen først blev anlagt den 25. juni 2013, selvom kommunen først fik kendskab til kravet, efter at forældelsen var indtrådt.

Spørgsmål kan rettes til
Advokat (H), partner
Lone Rømø
lr@drachmann.com

Lovliggørelse af ulovlige kapitalejrlån (aktionærlån) samt optagelse af nye lovlige kapitalejrlån

Har du som kapitalejer, foretaget et ulovligt lån (ulovligt aktionærlån) i dit selskab, før den 1. januar 2017, er der pr. 1. januar 2017 skabt mulighed for, at lånet kan lovliggøres, idet både selskabsloven og årsregnskabsloven er blevet ændret. Der er samtidig skabt mulighed for, at kapitalejeren fremadrettet kan optage lovlige kapitalejrlån i selskabet, såfremt en række betingelser opfyldes.

Som kapitalejer skal man være opmærksom på, at der ikke er sket en skattemæssig ændring af, hvorledes behandlingen af kapitalejrlån behandles. Dette betyder i praksis, at et kapitalejrlån ydet til en fysisk person, som hidtil, vil blive beskattet som løn eller udbytte.

Har en kapitalejer bestemmende indflydelse på selskabet, hvilket vil sige, at kapitalejeren eller kapitalejeren sammen med sine nærtstående (ægtefælle, børn, forældre m.fl.) råder over mere end 50 % af stemmerne i selskabet, og har kapitalejeren lånt

penge i sit selskab, vil kapitalejeren skulle betale skat af de lånte penge, hvad enten lånet er ulovligt eller lovligt.

Lovændringerne stiller en række betingelser, som kapitalejeren skal være særligt opmærksom på, og som skal opfyldes, for at der kan optages et lovligt kapitalejrlån, eller et ulovligt lån kan lovliggøres:

1. Lånet skal kunne rummes inden for selskabets frie reserver, dog således, at det alene er midler, som selskabet vil kunne udlodde som ordinært udbytte, som kan avendes. Er det ikke tilfældet, kan lånet ikke lovliggøres.
2. Lånet skal ydes på sædvanlige markedsvilkår.
3. Beslutning om at yde et lån, skal træffes på en generalforsamling. Lånet må ikke være beløbsmæssigt større, end det beløb som ledelsen har foreslået/anbefalet.
4. Beslutning om ydelse af lån kan først træffes, efter at selskabet har aflagt sin første årsrapport.

De fire oplyste betingelser, som lovgiver har fastsat for, at der lovligt kan ydes et lån til en kapitalejer, er fastsat under hensyntagen til at beskytte/sikre selskabet og selskabets kreditorer.

Ønsker man at lovliggøre et ulovligt kapitalejrlån, som er optaget før den 1. januar 2017, skal der på den førstkomende generalforsamling, som afholdes efter den 31. december 2016, træffes beslutning om, at det tidligere, ulovlige lån videreføres/opretholdes som et "nyt" lovligt lån. Det er en betingelse, at ovennævnte fire punkter tillige er opfyldt.

Spørgsmål kan rettes til
Advokat (H), partner
Morten Ammentorp
ma@drachmann.com

Enstrenget system for familiesager

Indenfor kort tid forventer regeringen at fremlægge et forslag, til et enstrenget system til behandling af familiesager.

Når der i dag opstår konflikter mellem forældre om forældremyndighed, bopæl, samvær, børnebidrag mv., er det ikke den samme instans, der har kompetence til at træffe afgørelse i sagerne.

De fleste sagstyper starter ved Statsforvaltningen, men ved fortsat uenighed, overgår sagerne til forskellige instanser.

Hvis ikke der kan opnås enighed mellem forældrene i Statsforvaltningen, afgøres spørgsmål om forældremyndighed og bopæl af byretten, med adgang til at anke til Landsretten.

Spørgsmål om samvær og børnebidrag afgøres af Statsforvaltningen, og kan prøves af Ankestyrelsen, men aldrig af hverken by- eller landsret.

Spørgsmål om udlevering af børn i henhold til aftalt samværsordning, afgøres af Fogedretten, med mulighed for at kære til Landsretten. Samværsaftalen/resolutionen der danner grundlag for udlevering via Fogedretten, vil dog ofte være indgået i Statsforvaltningen, og sideløbende med en fogedsag, verserer ofte en sag i Statsforvaltningen om ændring eller ophør af samvær.

De mange instanser medfører meget spildtid, og det ses ikke sjældent, at en sag sendes frem og tilbage mellem instanserne.

Er de implicerede børn i skolealderen, kan de blive konkret involveret i alle instanser, ved at skulle deltage i børnefaglige undersøgelser, børnesamtaler mv.

Der er således plads til forbedring og optimering, til gavn for de mennesker, sagerne vedrører og mest af alt til gavn for børnene. Det er endnu uvist om kompetencen samles ved domstolene eller i en administrativ myndighed. Advokatfirmaet Drachmann ser frem til at følge de nye tiltag og omstruktureringer, og er naturligvis altid opdateret på området.

Såfremt du har behov for rådgivning i forbindelse med forældremyndighed, bopæl eller samvær er du altid velkommen til at kontakte advokat Michelle Ljungstrøm.

Spørgsmål kan rettes til
Advokat (L)
Michelle Ljungstrøm
mil@drachmann.com

Højesteret har taget stilling til direkte krav i entrepriseret

I entrepriseret (byggeri) er der ofte flere kontraktparter i spil. Dels er der en bygherre, som har bestilt entreprisen, og en hovedentreprenør som skal udføre arbejdet. Hovedentreprenøren har ofte indgået aftaler med underentreprenører, om udførelsen af dele af arbejdet.

Det findes normalt en entreprisekontrakt mellem bygherre og hovedentreprenøren, og en helt anden entreprisekontrakt mellem hovedentreprenøren og hver af underentreprenørerne. I entrepriseforhold kan der være mange separate entreprisekontrakter, afhængigt af antallet af underentreprenører.

Kontrakter forpligter som udgangspunkt kun parterne, men...

Fra tid til anden sker der fejl og forsømmelser i kontraktforhold. I en entreprise kan det tænkes, at fejlen begås af en underentreprenør, men får konsekvenser for bygherren. Her kan det være en fordel, hvis den skadelidte bygherre kan rette sit krav direkte mod den skadevoldende underentreprenør. Udgangspunktet i dansk ret er imidlertid relativitetsprincippet.

Princippet medfører, at aftaler, som udgangspunkt, kun medfører rettigheder og pligter for kontraktparterne. Princippet medfører, at den skadelidte bygherre skal rejse kravet mod sin kontraktpart (hovedentreprenøren), som så skal rette kravet videre mod den reelle skadevolder (underentreprenøren).

Undtagelsen til relativitetsprincippet er princippet om direkte krav. Direkte krav medfører, at bygherren kan rette kravet direkte mod underentreprenøren, selvom bygherren og underentreprenøren ikke har indgået kontrakt med hinanden.

Spørgsmålet er så, hvilke kontraktvilkår der gælder ved direkte krav.

Hvilke kontraktvilkår gælder ved direkte krav?

En bygherre kan indgå aftale med hovedentreprenøren om særlige ansvars- og/eller værnetingsklausuler. På samme måde kan hovedentreprenøren tilsvarende indgå særlige aftaler med hver underentreprenør. Særligt værnetingsklausuler er meget udbredt. En værnetingsklausul i entrepriseret betyder normalt, at tvister kun må løses ved voldgift, i stedet for ved domstolene. Hvis en sag bliver anlagt ved domstolene, når der er aftalt voldgift, vil sagen blive afvist. Spørgsmålet kan få stor betydning i forhold til for eksempel forældelse, og kan medføre store udgifter, hvis sagen bliver anlagt ved det forkerte værneting.

Spørgsmålet er så, om disse særlige klausuler, som er aftalt mellem parterne (A og B), også skal gælde ved direkte krav, som rejses mellem A og C.

Retstilstanden har tidligere været, at det direkte krav ikke var støttet på kontrakten mellem A og B, og derfor skulle C ikke være forpligtet af klausuler aftalt mellem A og B.

Højesteret har udfordret retstilstanden

Retstilstanden blev imidlertid udfordret ved Højesteretsdommen i U.2014.2042H. I sagen havde en underentreprenør voldt skade på en naboejendom. Bygherres forsikringsselskab betalte erstatning for skaden, og rettede herefter et regreskrav mod underentreprenøren.

Der var mellem bygherre og hovedentreprenøren aftalt voldgift. Tilsvarende var der mellem hovedentreprenøren og underentreprenøren også aftalt voldgift. Der var i sagens natur ingen kontrakt mellem bygherre og underentreprenøren.

Alligevel fandt Højesteret, at voldgiftsklausulen kunne gøres gældende ved forsikringsselskabets regreskrav mod underentreprenøren. Forsikringsselskabet, som havde anlagt sagen ved de almindelige domstole, fik derfor afvist sagen, og måtte anlægge sagen på ny ved voldgift.

I sagen lagde Højesteret stor vægt på, at der var aftalt voldgift i forholdet mellem bygherre-hovedentreprenør og i forholdet mellem hovedentreprenør-underentreprenør.

Teoretisk fortolkning og konklusion

Højesteretsdommen har nu været genstand for teoretisk fortolkning. Konklusionen er, at direkte krav kan blive

begrænset af sammenfaldende kontraktklausuler, som er vedtaget mellem både parterne A-B og parterne B-C.

Dommen medfører, at en part, som vil rejse et direkte krav, skal sætte sig grundigt ind i hele kontraktgrundlaget, for alle entreprisens mellemlid, for at sikre sig imod ubehagelige overraskelser og begrænsninger i det direkte krav.

Spørgsmål kan rettes til
Advokat (L)
Sissel Egede-Pedersen
sep@drachmann.com

Østre landsret reducerede lejeres varmeudgift med ca. 80.000 kr., pga. udlejers manglende tilsyn med varmesystemet.

Udlejer leverede varme til 13 lejere i en udlejningsejendom. Der var tale om fjernvarme, som blev leveret af Fjernvarme Fyn, der anbefalede, at man mindst en gang om ugen, førte tilsyn med, og foretog aflæsning af målerne på sit fjernvarmeanlæg.

I varmeregningsåret 2012-2013 var der et betydeligt, forøget varmeforbrug, hvilket var forårsaget af en defekt ventil i varmtvandsbeholderen.

Alle lejerne gjorde indsigelse mod varmeregningskabet.

Det fremgår af lejelovens § 19, at vedligeholdelsespligten for fjernvarmeanlæg påhviler udlejer. Det er dog ikke reguleret, hvor ofte udlejer skal føre tilsyn med fjernvarmeanlægget, for at opfylde sin pligt.

Sagen blev indledningsvist indbragt for huslejenævnet, som skønmæssigt nedsatte lejernes udgift til varmeforbruget fra kr. 146.000 til kr. 67.000, da kr. 67.000 svarede til forbruget i det foregående varmeregningsår.

Efterfølgende blev tvisten indbragt for boligretten, hvor udlejer forgæves gjorde gældende, at lejerne havde pligt til at oplyse udlejer om, at temperaturen på det varme vand var blevet betydeligt højere end hidtidigt, jf. lejelovens § 25, stk. 3. Bestemmelsen foreskriver, at lejer straks skal anmelde uopsættelige skader til udlejer, samt at lejer uden ugrundet ophold skal anmelde andre skader til udlejer. Boligretten tillagde ikke dette argument betydning, og stadfæstede huslejenævnets afgørelse.

Tvisten blev endeligt anket til landsretten, som kom frem til samme resultat, som både huslejenævnet og boligretten. Begrundelsen for landsrettens resultat var, at udlejer i perioden fra juli til oktober ikke havde ført løbende tilsyn med fjernvarmeanlægget, da fejlen ville være opdaget ved et tilsyn.

Dommen illustrerer, at udlejer har pligt til at føre løbende tilsyn med varmeanlægget, hvis udlejer leverer varme til lejemålet. Såfremt udlejer ikke fører tilstrækkeligt tilsyn med varmeanlægget, kan det få store konsekvenser for udlejer. Udlejer kan miste retten til at kræve betaling, som følge af merforbrug pga. en fejl eller mangler ved varmeanlægget, der burde være opdaget ved tilsyn.

Endvidere viser dommen, at lejers pligt til at oplyse udlejer om fejl efter lejelovens § 25, stk. 3 tillægges minimal betydning, i forhold til udlejers vedligeholdelsespligt efter lejelovens § 19.

Højesteret har udfordret EU-domstolen

EU spiller en stor rolle i dansk ret. EU vedtager nemlig jævnligt regler, som har direkte betydning for den danske retsstilling på flere områder. Udgangspunktet er, at Danmark er forpligtet til at inkorporere EU-reglerne i dansk lovgivning, men Danmark skal også sikre, at fortolkningen af gældende regler er EU-konform. Hvis de danske domstole er i tvivl om, hvordan en regel skal

fortolkes, kan domstolene sende et konkret fortolkningsspørgsmål til EU-domstolen.

EU-domstolen træffer herefter afgørelse om, hvordan spørgsmålet skal fortolkes. Som altovervejende hovedregel, følger domstolene EU-domstolens anvisning. EU-rettens kompetence til at foretage fortolkningen udspringer af en tiltrædelseslov.

Ansættelsesretten er i høj grad præget af EU-regulering. En af grundstenene i EU er at sikre arbejdskraftens frie bevægelighed. Det medfører, at EU har stor fokus på regulering og beskyttelse af arbejdstagere. Et par eksempler er forskelsbehandlingsloven og beskæftigelsesdirektivet, som begge udspringer af EU-ret. Også nationale bestemmelser, som ikke udspringer af EU-retten, kan blive genstand for fortolkning ved EU-domstolen.

Funktionærloven var i strid med EU-regler

I 2010 blev EU-domstolen bedt om at tage stilling til fortolkningen af netop beskæftigelsesdirektivet og forskelsbehandlingslovens forbud mod aldersdiskrimination. Sagen handlede om, hvorvidt en dagældende bestemmelse i funktionærloven var i strid med EU-reglerne.

Bestemmelsen i funktionærloven medførte, at en arbejdstager med en vis anciennitet var berettiget til en godtgørelse ved fratræden. Det fremgik imidlertid også af bestemmelsen, at godtgørelsen bortfaldt, hvis arbejdstageren ville oppebære alderspension fra arbejdsgiveren ved fratræden.

EU-domstolen fandt, at bestemmelsen i funktionærloven var i strid med beskæftigelsesdirektivet, uden at dette havde medført en ændring i funktionærloven.

Problemstillingen blev imidlertid nyligt rejst på ny, da en dansk virksomhed afviste at betale godtgørelse til en arbejdstager, med henvisning til bestemmelsens ordlyd.

Arbejdsgiveren havde handlet i overensstemmelse med funktionærlovens bestemmelse, men arbejdstageren påstod, at arbejdsgiveren handlede i strid med beskæftigelsesdirektivet, alternativt princippet om forbud mod aldersdiskrimination.

Højesteret bad herefter EU-domstolen om at tage stilling til, om bestemmelsen i funktionærloven kunne fortolkes i overensstemmelse med beskæftigelsesdirektivet. Dette sagde EU-domstolen klart nej til.

Højesteret afviste at følge EU-domstolen

Et flertal i Højesteret på 8 ud af 9 dommere afviste imidlertid at følge EU-Domstolens fortolkning, og frifandt alligevel arbejdsgiveren. Højesteret begrundede dommen med, at bestemmelsen i funktionærloven var klar og tydelig. Højesteret slog samtidig fast, at EU-retten og bestemmelsen i funktionærloven var modstridende, og at bestemmelsen skulle fortolkes i overensstemmelse med anerkendte, danske principper. Højesteret mente således ikke, at kunne træffe en afgørelse, som var i strid med fortolkningen af funktionærlovens bestemmelse.

Konsekvenser af Højesteretsdommen

Med dommen har Højesteret sat spørgsmålstegn ved den umiddelbare anvendelighed af dele af EU-retten principper.

Der er tale om en meget kontroversiel dom, som kan få betydning for alle retsområder, der er helt eller delvist reguleret af EU. Det er tale om en dom, som ikke kun vedrører fortolkning af ansættelsesretten. Dommen kan medføre en vis generel usikkerhed om, hvorvidt en part altid kan forvente, at domstolene vil følge EU-retten fremadrettet.

Spørgsmål kan rettes til
Advokat (L)
Sissel Egede-Pedersen
sep@drachmann.com

omkostningerne og tidsforbruget hermed, vælger en del bilister at betale parkeringsafgiften trods uenigheden.

Almindeligvis kan bilister klage over sådanne bøder til forbrugerklagenævnet. Det er dog en betingelse herfor, at beløbet overstiger kr. 1000. Idet parkeringsafgifter sjældent er over kr. 1000, er forbrugerklagenævnet ikke en reel mulighed, for at bilisten kan få prøvet sin sag.

Med oprettelsen af et parkeringsankenævn, vil bilisterne få nemmere og billigere adgang til at få prøvet, hvorvidt en parkeringsafgift, som er pålagt af et privat parkeringsselskab, er gyldig.

Advokatfirmaet Drachmann følger løbende lovforslagets behandling, og orienterer herom, så snart lovforslaget eventuelt er vedtaget.

Spørgsmål kan rettes til
Advokatfuldmægtig
Charlotte Løjmand
cl@drachmann.com

Oprettelse af parkeringsklagenævn

I starten af år 2017 blev der fremsat et nyt lovforslag i høring (Lovforslag 2017-02-22 nr. 141) om ændring af færdselsloven. Formålet med lovforslaget er bl.a., at private parkeringsselskaber bliver forpligtet til at etablere et uvildigt parkeringsklagenævn.

Med lovforslaget får bilisterne lettere ved at klage over parkeringsafgifter, som er pålagt af private parkeringsselskaber. I dag er bilister, som er uenige i en parkeringsafgift, der er pålagt af et privat parkeringsselskab, henvist til at anlægge en almindelig retssag mod parkeringsselskabet. Henset til

